

af 28de Februar 1856; besynderlig nok er det netop den samme Dato, som Finantsloven udkom. Den næste af disse Love var af 15de Februar 1857, men Finantsloven udkom dengang den 4de Marts 1857. Altsaa dengang tog man ikke noget Ansæd af, at Lønningsforbedringsloven gik forud for Finantslovens Vedtagelse. Dernæst har jeg fundet, at en Lønningsforbedringslov er udkommen den 23de December 1858, medens Finantsloven udkom den 30te December samme Aar. Ogsaa her er Lønningsforbedringsloven gaaet forud for Finantsloven. Der er imidlertid ganske vist ogsaa Exempler paa det Modsatte. Den sidste Lønningsforbedringslov — saavidt jeg erindrer, er det den sidste, der er vedtagen af Rigsdagen — udkom Aaret før den endelige Lønningslov af 19de Februar 1861 blev givet. Denne Lov, nemlig Loven om Udbetaling af Sager og Lønninger i Aaret 1860.—61, udkom under 24de April 1860, og Finantsloven for samme Aar var af 31te Marts. Her træffe vi altsaa et Tilfælde, hvor Finantsloven i Virkeligheden er gaaet forud for Lønningsforbedringsloven, men jeg tror, at af det, jeg har sagt, maa det noksom fremgaa, at Rigsdagen i alt Fald ikke tidligere har hævdet, at en saadan Lønningsforbedringslov er en Tillægsbevilling, som først kan vedtages, efterat Finantsloven er udkommen. — Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) udtalte, at der var saameget mindre Grund til nu for det kommende Aar at vedtage denne Lønningsforbedring for Embedsmænd, som Revisionen af Lønningslovene, om den end ikke blev tilendebragt iaar, dog ganske vist maatte tilendebringes næste Aar. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem maatte kunne give mig nogen positiv Garanti for, at dette vil blive Tilfældet. Det forekommer mig, at naar selve Lønningslovene indeholde en bestemt Revisionsfrist, og Lovgivningsmagten ikke gjør Revisionsarbejdet færdigt i den i Loven forudsatte Tid, da har man ligesaa lidt Garanti for, at det vil blive gjort færdigt i det andet Aar som i det første. Derfor jeg ikke misforstod det samme ærede Medlem, mente han, at det var ret forklarligt, at Lønningslovsubvalget ikke skulde kunne tilendebringe Behandlingen af Lønningslovene iaar, da det var et saa overmaade stort Arbejde, der her forelaa paa een Gang. Men det forekommer mig, at det kunde være ret nyttigt ligeoverfor denne Begrundelse af, at Lønningslovenes Revision ikke tilendebringes i denne Samling, eller sandsynligvis ikke tilendebringes i denne Samling, ogsaa at fremhæve en anden Begrundelse, som er fremkommen — jeg tror ikke fra det samme ærede Medlem, men fra anden Side — og det er den, at man dog ikke ret kunde bejhæftige sig med disse Sager, før man havde alle Lønningslovene liggende for sig. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at Nogle mene, at det

er forsvarligh ikke at gjøre de forelagte Forslag færdige, fordi ikke alle Lønningslovene ere forelagte, og at Andre mene, at der allerede er forelagt saa Meget, at man ikke med Billighed kan vente, at Udvalget skal kunne blive færdigt iaar. Det kommer jo imidlertid ikke væsentlig an paa de mer eller mindre gode Grunde, der kunne gives for, at en Sags ikke bliver gjort færdig; det, som det kommer an paa for de Vedkommende, er Kjendsgjerningen, at de ikke faae Lønningsvilkårene forbedrede gennem nye Lønningslove. Det er denne sørgelige Kjendsgjerning, som det forekommer mig maatte indeholde tilstrækkelig Grund for dette Thing til at søge for, at Statens Tjenere dog ikke komme til at mangle enhver Lønningsforbedring i det kommende Aar. Forholdet er jo ingenlunde nu det, at man har ment at maatte søge for det kommende Aar et Tillæg til Embedsmændenes Lønninger, for at Embedsmændene ikke paa Grund af Dyrktid skulde sulde ihjel eller synke ned i Glendighed. Det er jo ikke Meningen med Forslaget. Meningen er den, at Embedsmændene, hvis Lønninger, i alt Fald efter Manges Mening, saaledes som de bleve fastsatte i 1870, vare yderst tarvelige, i Løbet af de paafølgende 10 Aar have vist sig at være betydelig mindre, end Stillingernes Ansvar og Betydning kunde gjøre Fordring paa, betydelig mindre end Embedsmændens sociale Stilling sammenlignet med de Fordringer, der ellers stilles til Livet af Riget, gjorde det nødvendigt for ham at have. Det er en Selsølg, at en saadan Formening fra Embedsstandens Side om Utilstrækkeligheden af Lønningerne ikke kan vente nogen Gyldestiggjørelse, førend den i selve Loven fastsatte Revisionsfrist er udløbet, forsaavidt en saadan er fastsat. Derfor der ikke havde staaet, at Lønningerne skulde foreligge til Revision efter de 10 Aars Forløb, ja, da tvivler jeg ikke om, at dette Spørgsmaal, Revisionen af Lønningslovene, der nu er kommet til at foreligge i denne Samling med overvældende Kvantiitet, havde været forelagt tidligere, thi Erkjendelsen af Utilstrækkeligheden af Lønningerne har længe været tilstede. Men naar en Lønningslov fastsætter en bestemt Revisionsfrist, da formener jeg, at Embedsmændene ikke have noget billigt Krav paa, at en Lønningsforbedring bliver vedtagen, førend denne Tidsfrist er udløbet, og at der i Mellemtiden kun kan være Tale om at forhindre og afværge de allerførgeligste Følger af det Misforhold, hvori Lønningerne staa til Livets Dyrktid. Altsaa kunde der kun være Tale om et Dyrktidstilleg; men der kunde derimod ikke ret vel være Tale om i Løbet af disse 10 Aar, inden Revisionen skulde foregaa, at søge selve Lønningerne forbedrede. Men er man saa naaet til den Tid, formener jeg ogsaa, det er en billig Forventning fra Statstjenernes Side, at der maa blive gjort Alvor af Revisionen